

čast spravljamo — pred vsem poštenim slovenskim svetom! V eni zadnjih sej je stari občinski zastop še celó voditelja in glavača ljutomerskih nemčurjev, kakor se govori, sprejel za veržejskega „ehrenpurgerja“, menda zbog tega, ker jim je ta obljubil sam na svoje stroške si napraviti lepo častno diplomu, katero jim potem pošlje samo na podpis! Nekateri Veržejci imajo pre že megnjeno, mu potem diplomu slovesno izročiti. Dopisnik bo o nemčurske „ceremoniji“, če se bo res vršila, poročal, kakor si bodo zaslužili.

Iz Slov. Bistrice. (Narodni napredek). Letina je pri nas bila lani sploh taka, kakor drugod — slaba. Bog daj, da bi bila letos boljša. Slabej letini enako slabo se pa godi tudi našim nemčurjem, ki so naduti frajmavrskega neverstva in turškega bratoljubja. Več njihovih silnejših kričočev je klaverno omolknilo; suša v mošnji jim je tudi jezike poparila; nekateri so celó pobrali šila in kopita ter iz našega okraja odšli drugam iskat — nemčurske krive sreče. Zato je bilo pritiskanje na slovenske volilne može pri lanski volitvi veliko slabejše, kakor prejšnja leta; volitev narodnjaka dr. Radaja jih je še bolj potrla, in do večje veljavnosti nemškutarjem tudi velika kréma ali „hotel“ ne bode pomagal, kojega misli „silni“ Sorschagg staviti pri železniški postaji: Windisch-Feistritz. Nemirnim rovarjem nasproti pa dokaj pridnih mož dela za gmotni, duševni in sploh narodni napredek našega okraja. Tako smo dobili posebno železniško postajo, do katere se je z pomočjo vsega okraja iz mesta potegnula ravna, široka in lepa cesta, koja so z divjimi kostanji in jabelčnimi drevesi po strani zasadili. Pred nekoliko leti so na južni strani mesta kupili zemljišče za kosarne in za vodišče in sedaj nameravajo oboje še povečati, da bo za več vojakov prostora; vojaki pa puščajo veliko denarjev pri nas. Omenim še „klostersko“ cerkvo v mestu, ki je dobila lepo vbrane nove zvonove, čedue podobe in je sploh vsa okusno olupšana. Gledé narodne zavesti pa nas veseli najbolj to, da „Slov. Gospodar“ v vedno večjem številu k nam prihaja in čedalje več prijateljev dobiva. Želimo, da učaka še mnogih desetletnic in med slovensko ljudstvo zahaja temu v časní in večni prid!

Od Malenedelje. (Popravek). V 51. številu lanskega „Slov. Gospodarja“ piše nekdo od Malenedelje, da sta tukaj prosila dva č. o. kapucina iz Varaždina in pobirala milodarov in da sem jaz kot malenedeljski župan nju zarad tega pri e. k. sodnji v Ljutomeru zatožil in po 2 žandarjema prijeli in odgnati dal; sploh pa je dopisnik na mene hud, kakor da bi jaz res bil najhujši liberaluh. Toda reč je drugačijša: 12. dec. prideta imenovana 2 kapucina v moj hram; mene ni bilo doma; moji domači so nju prijazno sprejeli in radi dovolili, da sta svoje žaklje ondi shranila; potem sta v farovž odšla. Brž potem pridem jaz domu z 2 žandarjema. Nevedoč, kaj se je poprej zgo-

dilo, poprašam, če so iskli? Domači mi odgovorijo: gospodov kapucinov. Žandarja zraven stoječa slišita odgovor in hočeta takoj vedeti, ali imata kapucina potrebno dovoljenje za beračenje? Vsled tega bil sem nekoliko osnpujen in sem se izgovarjal, da še imamo dnes važnejših reči opraviti in da naj kapucina pri miru pustita. Žandarja na to nista rekla nič, sta prenočila pri meni, toda drugo jutro sta nezmenivša se za moje prošnje, prijela kapucina in nju odgnala. Tako je bilo v istini, in je torej neresnično pa tudi nespametno, kar dopisnik poroča, kakor da bi jaz na noč 3 ure daleč bil letal k sodnji v Ljutomer in žandarja prignal. Do take bedastoče je dopisniku pomagala njegova, ali bržčas le tistega, ki za njim tiči, zvi-tega človeka strast in mnogoletno sovraštvo do mene. Zato ne odgovarjam več!

Juri Stranjšak, župan.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Novih Uhacijevih kanonov se je med vojno razdelilo že 400. Svitli cesar so vsled tega svojo priznanje in zahvalo pismeno izrekli nadvojvodi Viljelmu in vojnemu ministru grofu Bylandt-u in drugim zaslužnim oficirjem podelili redove železne krone in križce Franc-Jozefovega reda. — Novincev za vojake se bo letos izbralo 54.541 mož. — 28. dec. je bil na Dunaju velik shod ministrov pri cesarju, kder so sklenili vso vojno na noge postaviti, če bi Rusi zasedli Beligrad, na tihem se delajo priprave za ta slučaj. — Na Tirolskem so več italijanskih rogoviležev prijeli, obsodili in zaprli. — Dunajska zbornica za kupčijo in obrt je ministrom poslala prošnjo, da se naj colnina na tuje blago pozviša, sicer pridemo vsi na nič, ker preveč denarja iz cesarstva odhaja. Taka pamet bi imela liberalne gospode že davno srečati in ne bilo bi pri nas tako hudo za denarje in zaslužek. — Istrijansko železnico je pri Raketovicah močen plaz za 14 dni pretrgal. — Državni zbor je dovolil za reguliranje Mure 30.600 fl. Save 5200 fl. in Savinje 4000 fl. potem za vseučilišče v Gradu 265.000 fl. in za tamošnjo tehniško šolo 93.000 fl. za štajerske gimnazije in realke 147.900 fl. za cinik-fabriko v Celju 184.000 fl., za graško-ogersko železnico 330.000 fl. za Rudolfovo železnico na Koroškem pa 5.100.000 fl. v srebru. — Magjari srdito psujejo na Ruse in bi radi celo Avstrijo zavoljo Turkov, magjarskih bratov, potegnoli v boj zoper Rusijo; te dni so znanega prekucnha Košuta, ki se od l. 1849 sem poteplje na Italijanskem, izvolili v Čegledu za poslanca; radi bi ga imeli še za ministra. — Sava se je niz Zagreba razlila in vso dolgo planjavo poplavela; škoda bo zopet kakor lani neizmerna. Beguncev iz Turškega je blizu 100.000 duš; vlada je potrošila že 1 milijon goldinarjev revam v podporo; to bi nam imel Turk kedaj vrnoti.

Vnanje države. Magjarska železna vojna ladja na Donavi se je približala trdnjavi v Belemgradu; srbski vojak, ki je na straži stal, to videvši vstrelil na ladjo, to je poveljnika tako razdražilo, da je pozval drugo ladjo, se postavil pred Beligrad, da bi v mesto začel streljati; toda pri drugem strelu je bomba razletela nazaj v ladjo, vnela več granat, usmrtila 2 vojaka in ranila 13 ljudi; ladji ste morali nazaj — brez uspeha; Srbi so sicer prosili za odpusčanje; a Magjari se vendar jezijo, da so se sami sebe postreljali in ranili. — Nemški cesar obhaja 70letnico svoje vojaške službe, ker je že l. 1813. kot oficir služil zoper Francoze. — Francozi močne priprave delajo za razstavo v Parizu l. 1878. in se posmehujejo pruskim Nemcem, ki se razstave nečejo udeležiti. Pravimo: o ubogi Nemci, od nas ste naropali 5 milijard, a sedaj nimate par tisoč goldinarjev za razstavo! — Na Italijanskem so naložili novo dačo na loterijo; za vsako „reškonto“ se plača 5 soldov davka. — Na Angleškem razsaja strašna burja; 150 ladjij je razbitih in više 350 ljudi utonjenih. — V severni Ameriki je na železnici vlak smuknil črez nasip 12 sežnjev visoko v globoko reko pri jezeru Erijskem; 200 ljudi je mrtvih in ranjenih. — V Japonskem, ki je še za Kitajskim, je nastala huda revolucija, uporniki so ubili 5000 vojakov pagan-skemu cesarju.

Turške homatije vendarle brez zopetne vojske ne bodo končane; sedaj pa bodo tudi Rusi prijeli ošabnega Turka. Premirje z Srbi in Črnogorci se je podaljšalo do 1. marca, ali mogoče je, da pride še poprej do krvavega klanja. Evropski ministri in poslanci so se v Carigradu zbrali in sklenoli, sultanu nasvetovati, kako ima svojim kristijanskim podložnikom pravičen biti in jim bremena polajšati zlasti Hercegovincem, Bosnijakom in Bolgarom; toda sultan je pozval novega velikega — vezirja zvičajnega Midhat-pašo, ki je skrpal neko ustavo ali „verfassung“, z državnimi poslanci, ki so pa tako razdeljeni, da bo 5 milijonov mohamedanov celó lahko po postavah strahovalo 15 milijonov kristijanov. Midhat-paša je poslance zavrnil na novo ustavo, češ, da so kristijani sedaj Turkom jednakopravni in je odbil vse nasvete. Ta udarec po nosu je poslance močno razžalil in hočejo Carigrad zapustiti; če se to zgodi, potem je vojska toliko kakor gotova. Sicer pa so tudi Turki močno jezni, da se Evropejci vtikajo v turške zadeve in želijo boj posebno zoper — Ruse. Novine pravijo, da pa ta turški pogum le odtod izvira, ker so Angleži in še neka druga vlada (?) obljubili skrivno pomoč. To je verjetno, ker je angleško brodogve že šlo v grško mesto Pirej in ga žuga postreljati, če bi Grki hotli udariti na Turka. Ali Grki se ne dajo plašiti in orožajo 120.000 mož. V Bosniji zbirajo Turki 3000 novincev za redno vojno in 10 regimentov bašibozukov; v Srbiji nimajo več nego 22.000, kojim zamorejo Srbi 74.000 nasproti postaviti; vse druge vojaške ženejo Turki

zoper Ruse in imajo prav; ti jim bodo smrtni udarec dali. Ruski poveljnik veliki knez Nikolaj je 19. dec. 3 ure v groznem mrazu jezdil in vojake ogledoval, se prehladil in zbolel, a sedaj mu je zopet bolje. Turkoljubi so po svetu raznesli, da je ruska vojna slaba. To je laž; samo ruska južna vojna Nikolajeva je bila 26. dec. vsa zbrana in šteje 270.000 pešcev, 12.000 konjenikov in 245 kanonov, rezerva je 40.000 mož močna in na poti je sedaj 22.000 mož ruske garde, najlepših vojakov. Mraz je silen in vsak vojak dobi na den 2 kupci žganja, vsak ima svoj kožuh. Tako je sedaj in do 1. marca bode vojna še bolj močna in uredjena. Turkoljubi bodo še debelo gledali!

Za poduk in kratek čas.

Iz Maribora v Solčavo in savinjsko dolino.

V. Preden smo prišli do podružnice sv. Lenarta, morali smo še nekoliko strahu pokusiti. Pot je namreč držala skozi pašnik, kder je pri lesi stala sita živina, med njo pa močan bik z kodrasto glavo. Voditelj nam rahlo pošepče, da se biku naj ognemo, ker je hudobna žival in da mu je nedavno sam težavno ušel. Komaj smo njegove svarilne besede zaslišali, hajdi, smo vsi urno poskakali črez plot; bik pa je z očmi srdito vsekaval za nami, kakor da bi mu bilo neljubo, da se nismo hotli poskušati z njegovimi rogli. Sedaj smo obstali pred cerkvico sv. Lenarta; den je bil popolnem jasen, solnce je žgeče pripekalo, potili se smo, da smo bili mokri, kakor miši, ke-dar mlako preplavajo. Utrujeni se posadimo pred mežnarijo na zelena tla in si gasimo silno žejo z planinsko vodo, ki je v srebrnih trakih po lesenem žlebu blizu nas mimo tekala. Toda sedaj še le zagledamo borovo brado visečo raz mežnarijine stene, ki je značila, da je mežnar včasih tudi krčmar. Sedaj nam res prinese polič starega vina po 32 kr. in polič novega, ki ga je točil po 28 kr. Planincanje se držijo stare mere, nove še ne poznajo do čista; toliko pa jo vendar že poznajo, da pravijo, da stara mera bolje zda. Imajo popolnem prav. Kupci, prejemuiki so pri novi meri in vagi pogosto na slabšem. Ko smo krčmarja poprašali, od kod ima vino, nam je odgovoril, da iz Maribora. In res, vino je imelo okus, kakoršnega mu v Mariboru sedanji najnovejši in večji-del iz tujih krajev prišedši vinski barantaši dajejo; ti sicer pravijo, da lepšajo vino po najumnišem kletarstvu, a nam se zdi, da ga le — kazijo in našem vinu dobro ime pačijo. Kakor v Mariboru ni dobiti pravega dobrega vina skoro v nobeni krčmi ne, tako tudi povsod stari prejemuiki vina na Koroškem tožijo, da se iz Maribora dobivlja čedalje bolj čudno vinsko blago, kakoršnega nek-danji tržci Breg, Stražil itd. nikoli niso razpoš-ljali. Zato bo treba, da se prejemuiki začno gla-siti pri vinogradarjih samih bolj, kakor pa pri